

DISSERTATIO
DE
PRIMIS THEOLOGIAE
DOCTORIBVS
E SAXONVM GENTE

HVGONE COMITE BLANKENBURGENSI
HERMANNO DE SCHILDIS
THOMA DVCE BRVNSVICENSI

OCCASIONE
SVPREMI GRADVS THEOLOGICI
QVO
HENRICVS PHILIPPVS
GVDENIVS

DIOECSEOS CELLERFELDENSIS SVPERIN-
TENDENS ET CANONICVS EINBECENSIS
CAPITVLARIS, INSIGNIEBATVR

SCRIPTA

A
POLYCARPO LEYSERO
POES. PROF. ORD'N.

goi biogr. erud. ELMSTADII, TYPIS JOH. STEPH. HESSII. MDCCXX.

564,48.

Hist. Sacrae eccl. 801.

Vir Maxime Reverende,

Majori olim in pretio, apud illustriores etiam, præmia academica fuisse temporum tribuent infelicitati, quotquot reliquiis Papatus illos honores accensent. Evidem jure telum, quod novatores in orthodoxos vibrant, in eos retorqueri posse arbitror. Non enim majori jure papizantes haberi possunt, qui Pontificiorum institutis quibusdam inhærent, quam hæreticorum nomine haberi malunt, qui aliqua solum cum iis servant communia. Aerem sane feriunt qui iniquitatem rituum & absurditatem eorum demonstraturi præter originem a scholasticis petendam & in medio ævo figendam non habent quod objiciant. Servamus merito academias quamvis in seculis sequioribus formatas. Servamus præmia studiorum licet a scholasticis instituta. Quæ passim accesserunt incongrua, incommoda & abusus a primorum conditorum abludunt scopo, neque a veris rerum æstimatoribus ipsis institutis sed perversis eorum executoribus tribuuntur jure. Itaque vitio verti cum nequeat viris in dignitate eximia constitutis studiis animum dicavisse, nec dedecori fuerit honores eruditionis testes quæsivisse. Infelicius pronuncio seculum hodiernum, quo illustriores a studio theologico alieni deprehenduntur, illudque vilescere suo exemplo patiuntur. Interim non potest non esse jucunda præteriorum temporum recordatio, quæ adamata magis sacra studia etiam nobiliori sanguine prognatis fuisse indicant. Renovandi hujus felicitatis memoriam Tu, Cognate Optime, ansam dedisti, occasionem præbuisti. Applaudentibus singulis Bonifacium primum, saltem ex primis, Saxonum stitisti Apostolum. Liceat mihi ex primis Theologiæ promotis doctoribus, iisque Saxonibus ortu,

A 2

tres

tres producere mercedis ad TE ex speciminibus eruditionis præviis derivandæ interpres testesve. Primus, quem Saxo Saxonem imitaris, temporis servata serie.

HVGO COMES BLANKENBURGENSIS

Dicitus & HERMANNVS (a) Stirpe satus fuit illustri Comitum Blankenburgensium. Proavus BODO circa seculi a nato Christo undecimi finem mortuus in binis revixit filiis. Eorum prior natu HVGO Ecclesiæ cathedralis Halberstadiensis Canonicus in Galliam ivit & in Parisiensi suburbio cœnobium S. Victori sacrum condidit. (b) Posterior natu POPPO, avus Hugonis nostri, Comes Blankenburgensis circa duodecimi seculi initia mortuus filios habuit REINHARDVM Episcopum Halberstadensem, CONRADVM & SIGFRIDVM. Ex Conrado noster prognatus est. (c)

HOPMANNUS cum antiquorum Comitum Blankenburgiorum tabulam exhibit in opere, quod de insignibus Principum Brunsvicensium MStum reliquit, Ipponem vel Popponem, Comitem in pago Hartego Hugonis Patrem fuisse tradit. (d) Quicquid hujus sit Dynasta de Blankenburg recte dicitur Hugo noster a Johanne WINNIGSTADIO. (e)

Quamvis hæc progenies Saxonem fuisse nostrum evincat, testimoniis tamen ex iis, qui familiam aut ignorarunt, aut reticuerunt, petitis rem magis adhuc firmabimus. Antiquissimum omnium testimonium dat Epitaphium Hugonis quod Theodoricus ENGELHUSIUS in Chronico habet: *Hic jacet in Saxo nunc Hugo germine Saxo.* (f)

ALBERICUS monachus trium fontium, qui Chronicon suum ad A. MCCXLI. perduxit, testatur de Hugone dici eum natum fuisse de Saxonia. (g)

JOHANNES de S. Victore in memoriali Historiarum ad Ann. III7.
Hugo-

(a) v. REIMMANNI *Halberstädtische Historie* ad A. 1120.

(b) v. JOHANNES de S. Victore in memoriali Historiarum de Anno III7. & ANONYMUS de Comitibus Blankenburg. Per. 3. apud Joh. Geo. LEUCKFELDUM in antiquitatibus Blankenburg. p. 22.

(c) v. LEUCKEELD l. c.

(d) apud God. Guil. LEIBNITIUM Introduc^t, in Collect. scriptor. Histor. Brunsv. inser-
vient, T. II. p. 20.

(e) in Annalibus Halberstadiensis MSS. apud NEIBOMIUM de Hugonis patria p. 431.

(f) v. God. Guil. LEIBNITII scriptores rer. Brunsv. T. II. p. 1100.

(g) v. ALBERICI Chronicon ad A. 1130, p. 264.

Hugonem fuisse Saxonum genere & ortu, præpotenti parentela prohibet. (h)

Autor Vitæ Hugonis eum illustri apud Saxones genere ortum esse narrat. (i)

Gobelinus PERSONA, qui Ann. MCCCCXVIII. sexagenarius fuit, natione Saxonem vocat Hugonem. (k)

Theodoricus ENGELHUSIUS qui obiit A. MCCCCXXXIV. natum Hugonem vult prope Halberstad in Saxonia. (l)

Johannes TRITHEMIUS A. MDXI. mortuus natione Saxonem dicit Hugonem. (m)

Paulus LANGIVS, qui Chronicon suum Citzense usque ad annum 1515. produxit, in anno 1123. Hugonem natione Saxonem dicit. (n)

Hos sequuntur plures in quibus ROLEVINCIUS, M. Hermannus CORNERUS, (o) Aubertus MIRÆUS. (p)

Item Henricus PANTALEON, Matthias FLACIUS Illyricus, Robertus BELLARMINUS, Joh. Gerh. VOSSIUS, Ferdin. UGHELLUS. (q)

In primis Henricus MEIBOMIUS Junior singulari scripto de *Hugonis de S. Victore Patria Saxonia* rem evicit. Cui sententiae subscripsit Godofredus Guil. LEIBNITIUS in præfatione ad Alberici Chronicon, sive ad Accessionum Historicarum Tomum II. Tituli enim differunt.

In aliam sententiam videtur ire Robertus de TORINNEIO Abbas in monte S. Michaelis de periculo maris, qui in cap. 5. de Abbatibus & Abbatilis (r) de immutatione ordinis Monachorum agens Hugonem Lothariensem dicit. Inde Joh. MABILLONIUS Analector. T. I. pag. 326. arguit, Hugonem Lothariensem dici, quia de regno Lotharii, sub quo etiam Flandria atque adeo territorium Iprense continebatur, fuerit Hugo. (s) Gematicensis monachus

A 3

Lotha.

(h) apud God. Guil. LEIBNITIUM præfat. ad Alberici Chronicon pl. I. f. 4. p. I.

(i) apud LEIBNITIUM l. c.

(k) v. Cosmodromii Act. VI, Cap. LVIII. in Henr. MEIBOMII scriptor. ter. Germanic. T. I. p. 268. (l) v. LEIBNITIUS Scriptores l. c.

(m) v. Joh. TRITHEMIUS librum de scriptor. Eccles. n. CCCLXIII.

(n) apud Henr. MEIBOMIUM de Hugonis patria l. c.

(o) v. LEIBNITIUS l. c.

(p) Schol. ad Henrici Gandavensis de scriptor. Ecclesiast. Cap. 25.

(q) apud Henr. MEIBOMIUM de Hugonis de S. Victore patria Saxonia T. III. Rer. Eccl. man. p. 430.

(r) v. LEIBNITIUS præf. ad Albericum pl. I. f. 3. p. 2.

(s) v. Henr. MEIBOMII scriptor. ter. germanic. T. III. p. 430.

Lothariensem sic dictum a confinio Saxoniæ appellat. (t) Godofredus Guilielmus LEIBNITIUS (u) conjicit, aut ex Lotharingia venisse in Galliam Hugonem, verbaque de confinio Saxoniæ addita velut ad conciliationem cum recepta de Saxonica origine sententia pertinere. *Etsi enim, pergit Leibnitus, Lotharingia hodie non habeatur confinis Saxoniæ, olim tamen fuit, quando haec non Ostfalus tantum sed & Angarios & Westfalos comprehendebat, & nunc quoque circulus Westfalicus longe porrigitur.* Ut taceam Gallorum quorundam more omne Franciæ Orientalis seu Germaniæ Regnum, inde ab Ottounum temporibus Saxonia nomine designatum, ut Glabro & Wilhelmo Gemeticensi, qui Henricum III. Regem filium facit Cononis Saxonum ducis, Conradum Salicum intelligens. At vero quamvis haec erudite objici posse video tamen exemplo rem carere arbitror, eo tempore homines in Lotharingia natos inde cognominatos esse, aut saltem Lotharienses fuisse dictos. Ego verba de Saxoniæ confinio rectius explicari posse puto, si dixerimus Hugonem in Lutteræ sive Lotharii monte, qui olim vel in ipso comitatu Blankenburgico situs vel eidem proxime adjectus fuit, vulgo *Luterberg* fuisse natum. Adeoque Lothariensis a confinio Saxoniæ recte dici potuit Hugo. Ut alia loca mittam, quæ in Saxonia a Lothario aut Luttera nomen habent, quæque rectius Hugoni a natalitio nomen quam regnum Lotharii dare potuerunt, quæque in confinio Saxoniæ sita non inepte dicuntur.

Neque obstat mihi auctoritas veteris codicis Aquicinctensis, qui Hugonem ex Iprensi territorio ortum dicit. Joh. MABILLONIUS quidem eum his verbis adductus Belgicis scriptoribus annumerat, cui Henricus MEIBOMIUS in scripto de Hugonis patria objicit: Hugonem in Hamerslebiensi monasterio tyronem egisse, neque videri probabile, aliquem nobilem Ipreensem missum esse illo tempore in devastatæ Saxoniæ ignobile tum monasterium. At vero dabo Hugonem ex Iprensi territorio ortum, num inde Belgam Flandrumve fuisse cum Mabilione concludamus? Minime. Iprense enim territorium illud ipsum est, quod vel Lothariam sive Lotharii aut Lutteræ montem olim complexa est, vel eidem proxime adjuncta fuit. (x) Itaque Iprenensis licet & Lothariensis recte dicatur Hugo, Saxonem tamen non fuisse minime sequitur.

Hartman-

(t) v. LEIBNITII præfat, ad Albericum pl. 1. fol. 4. p. 1.

(u) In præfatione citata pl. 2. fol. 1. p. 2.

(x) v. Joh. LEZNERI Chronica Dassleensis & Eimbeccensis L. IV. c. XVI,

Hartmannum autem SCHEDELIUM, qui G. G. LEIBNITIO (y) teste Hugonem fuisse Gallum perhibet non moramur, cum recentior sit, non satis hac in re fide dignus.

Prima studiorum & pietatis rudimenta posuit in coenobio Hamerslebiensi S. Pancratii dioecesis Halberstadiensis. (a) Hugonem in monasterio Hamersleven religionis habitum & prima elementa regulares vitae suscepisse testatur BORCHARDUS episcopus Halberstadensis. (b) Inde ex hoc monasterio Hugo ortum duxisse dicitur a FRIDERICO archiepiscopo Magdeburgensi. (c) Ibidem, ut quidam volunt, vota nuncupavit, teste Iohanne LINDENBORNIO, (d) cui tamen contradicere vividetur Autor vitae Hugonis, (e) qui in cœnobio S. Victoris prima vota nuncupasse Hugonem narrat. A parentibus vero suis in scholam Hamerslebiensem missus fuit, & ibi etiam invitatis parentibus mansit, donec propter bellum, quod totam pene Saxoniam sub Henrico IV. vastaverat, abire cogeretur. (f) Hamerslebia studiorum causa missus est Parisios. (g) Inde dictum puto, quod a puero exulaverit Hugo, in codice Aquicinctensi. (h) Episcopus Halberstadensis autem Reinhardus misit eum Parisios in monasterium S. Victoris, in quo propter eruditorum virorum, qui in eo vivebant, copiam mansit. (i)

Paulo aliter hæc enarrat Autor vitae Hugonis (k) his verbis: Ubi decimum octavum ætatis annum attigit, seculi fugam meditari cœpit, id communicat patruo Hugoni (IOHANNES a S. Victore, observante LEIBNITIO,

(y) in præfatione ad Alberici Chronicon pl. I. f. 3. p. 2.

(a) v. Ipse HUGO in epistola ad fratres in Hamersleve libro de arrha animæ præfixa apud G. G. LEIBNITIUM præfat. ad Alberici Chronicon pl. I. f. 3. p. 2.

(b) In epistola ms. data in Groningen scriptaque anno 1456. ad capitulum generale ordinis canonicorum regularium in Windesem congregatum apud G. G. LEIBNITIUM l. c. f. 4. p. 2.

(c) In epistola ms. scripta anno eodem ad idem capitulum l. c. & pl. 2. f. 1. p. 1.

(d) In Historia episcopatus Daventriensis pag. 350. n. 60. apud Henr. MEIBOMIUM de Hugonis patria T. III. Rer. German. p. 430.

(e) apud G. G. LEIBNITIUM l. c. f. 4. p. 1. 2.

(f) v. Iohannes WINNIGSTADIUS in Annalibus Halberstadiensibus Mss. apud Henr. MEIBOMIUM de Hugonis patria T. III. Rer. German. p. 431.

(g) v. Paulus LANGIUS in Chronico Citiensi ad ann. 1123. apud MEIBOMIUM l. c. p. 430.

(h) apud Ioh. MABILLONIUM Analector. T. I. p. 326.

(i) v. Ioh. WINNIGSTADIUS l. c.

(k) apud G. G. LEIBNITIUM in præfatione ad Alberici Chronicon pl. I. f. 4. p. 1. 2.

NITIO, avunculum vocaverat, sed hæc vocabula Galli in primis sæpe confundunt, quibus *oncle* uterque) Halberstadiensis ecclesiæ archidiacono, qui statim in eius consilii partem venit. Ambo igitur pares animis patria excedunt, in manus Gilduni Abbatis S. Victoris primi vota emitunt, sanctique Augustini regulam profitentur. Tunc præter propter annus erat Domini millesimus centesimus decimus quintus.

Parisiis Doctor Theologiæ creatus est (l)

Unde Magister dictus ab ALBERICO. (m)

Hinc Prior in monasterio S. Victoris in quo & usque in finem vita permanxit. (n)

Obiit A. MCXLII. III. Id. Febr. teste veteri codice Aquicinctensi. (o)

Talis & tantus fuit, ut in ordine canonicorum regularium, & tota orthodoxa religione Christi etiam mortuus quam plurimum celebretur & sepultus gloriose vivat, ita ut alter Augustinus nominetur, laudante BORCHARDO episcopo Halberstadensi. (p)

Ob eximiam eruditionem & scripturarum doctrinam alter Augustinus ævo suo habitus est, (q) vel propter vitam honeste & sancte actam & sapientiam. (r) In primis inter Ascetics magistros famosissimus habitus est. (s)

Chronicam suam de Romanis Pontificibus & Imperatoribus digestus usque ad Annum MCXXX. (t)

Didascalicon libris 7. distinctum exstat excusum sec. XV. fol. min. cui adnectitur Tractatus Hugonis de anima Christi; Tractatus de laude charitatis; Quo studio orandus sit Deus & de diversis orationum affectibus; Tractatus de Lya & Rachel uxoribus Iacob & de concubinis eius Bala & Zelfa & Filiis eius & filiabus; Item opus de sententiis vel assertionibus in quibusdam verbis divinis & rerum naturis.

Prodie-

(l) v. Paulus LANGIUS in Chronicis Citzensi ad ann. 1123. apud. Henr. MEIBONIUM de Hugonis pattia T. III. Rer. German. p. 430.

(m) in Chronicis ad ann. 1123. p. 263.

(n) v. LANGIUS l. c.

(o) apud Ioh. MABILLONIUM Analector. T. I. p. 326.

(p) in epistola A. 1456. scripta apud G. G. LEIBNITIUM præfat. ad Alberici Chronicum pl. I. f. 4. p. 2.

(q) v. LANGIUS l. c.

(r) v. WINNIGSTADIUS l. c.

(s) v. LINDENBORNII l. c.

(t) v. ALBERICI Chronicum ad hunc annum p. 264.

Prodierunt HUGONIS de S. Victore, canonici regularis Lateranensis, tum pietate, tum doctrina insignis; *opera omnia* tribus tomis digesta. Studio & industria Donni Thomae Garzonii de Bagnacaballo postillis, Annotatiunculis, Scholiis, ac vita auctoris expolita, & nunc primum in Germania correctius & ornatius in lucem edita. Moguntiae sumptibus Antonii Hierat, Bibliopolae Coloniensis, excudebat Ioannes Volmari Anno MDCXVII. f.

De scriptis eius sigillatim videantur ALBERICUS, Ioh. TRITHEMIUS,
Gv. CAVEUS. (u)

HERMANNVS DE SCHILDIS

Alter, Saxo genere, Theologiae Doctor dignitate.

De conventu Offenburgensium ordinis Fratrum Eremitarum Augustini. Magister sive sacrae Theologiae Doctor(x) Doctor primus Westphalicus habetur a SCHIPHOVERO. (y)

Decessit A. MCCCL!. in pestilentia illa magna, quæ in Chronis modernis nominatur prima.

Scripsit super primum sententiarum commentum dignissimum. De materia canticorum volumen unum. Super cantica canticorum magistralem expositionem. Expositionem duplicem dominicæ orationis. Expositionem devotissimam super Ave Maria. Breviloquium de expositione Missæ. Manuale sacerdotum per pulcrum. De quatuor sensibus sacræ scripturæ compendium. Hexameron duplex. De vitiis capitalibus librum unum. Claustrum animæ librum unum. De conceptione immaculata Virginis tractatum pulcerum contra stolidam & amaram opinionem Jacobitarum. De modo studendi librum unum. Introductorium juris. Collationes praedicabiles per anni circulum. Super librum Rheticorum commentum divinissimum. De quinque sensibus tractatum unum. De vera & falsa amicitia librum unum. De compensatione orationum Dominicarum cum orationibus canonicis librum unum. Super Genesin Postillam. Contra errores flagellatorum tractatum. Contra Magistrum Conradum de comparatione Missæ tractatum. Sermones præterea multos ad populum edidit: sed & multæ extant quæstiones. De mansionibus librum unum. Scripsit insuper X. præcepta. (z)

B

THO.

(u) Hist. Liter. Script. Ecclesi. p. m. 565.

(x) v. Johannis SCHIPHOVERI chronicon Archicomitum Oldenburgenium in Henr. MEISSONI scriptor. ret. German. T. II. p. 158.

(y) l. c. p. 159. (z) v. SCHIPHOVERVS p. 154.

THOMAS DUX BRVNSVICENSIS

Patre natus Henrico , qui reliquit tres filios Ottonem , Balthasar & Thomam. Otto ivit ad Italiam , factus ibi magnus , duxit uxorem reginam Neapolitanam ; fecitque fratrem Balthasar Dominum & Comitem Fundorum. Thomas frater eorum factus religiosus ordinis eremitarum S. Augustini in Northusen , visitans studium , & factus Doctor S. Theologiæ, multas reliquias portavit de Italia ad partes suas ; de quibus sunt : Quinque spinæ de corona Domini , & duæ pretiosæ crucis in Walkenrede. (a)

En breviter recensitos doctores primos e Saxonum gente Theologos, quorum exempla illustriora cum sequaris, Vir Maxime Reverende , vestigia non pœnitenda premis. Faxit supremus Theologiæ veræ doctor, ut honores, quos asportas , sacros Ecclesiæ eveniant salutares , orbi literato fructuosi , Tibique ipsi jucundi. Sis Saxoniæ alter Bonifacius , Apostolus quamvis non primus, verus tamen.

Obiter Tibi aliisue eruditis diiudicandum relinquo, utrum conjectura mea de opere quodam poetico S. Bonifacii hucusque inedito fundamentum habeat nec ne. Constat ex Arn. WIONE , & Jo. PITSEO Bonifacium carmine scripsisse de *virtutibus & vitiis*. Huius inscriptionis & argumenti Carmen versuum 1190. legitur in codice quodam manucripto Bibliothecæ Academicæ Lipsiensis, quod tamen vetus quidam auctor, qui contentorum conspectum codici dicto membranaceo præfixit, Mauritio nescio cui adjudicat, quem sequitur Joach. FELLERUS in catalogo manuscriptorum dictæ bibliothecæ p. 299. n. 29. Inscriptio vero ipsius codicis MAMUCIUS legit. Qualis is fuerit & num nomen ex BONIFACII nomine depravatum a scriptore sit definire nequeo. Neque vocem *Livini* in inscriptione occurrentem explicare audeo. Scio solum Bonifacium vitam Livini scripsisse. Quicquid huius sit non ingratum eruditis fore puto legere hic primas poematis lineas:

(a) v. Genealogia Ducum Brunsvicensium illorum, qui Eimbeck, Osterot & Duderstad, cum attinentiis possederunt Theodorico ENGELHUSIO auctore in G. G. Leibnitii Scriptor, rer. Brunsv. T. II. p. 20. Conf. & Chronicon Engelhusii l. c. p. 1132.

Inci-

Incipit Livini quid virtutis opusculum
MAMUCII.

Dicitur terras decus orbis, gloria rerum,
Virtus, mortali dicta negare mori.
Non hanc in quoquam spondet flos indolis usquam.
Scis nihil est pietas, nominis umbra: fides.
5 Si cælum staret, si sol lucere negaret,
Si nix ferveret, frigida flamma foret:
Non sic pallerem, non sic mirando stuporem,
Quam si nunc usquam quemque pium videam.
Femina quod vitulum generavit, vacca quod agnum,
10 Quod vulpes quondam filia suxit equum.
Tunc enarranti non demeruit mage credi,
Quam si nunc aliquem dicis habere fidem.
Vivit quisque sibi nunc temporis, una voluntas
Pectore diverso nescit habere locum.
15 Quærit quisque suum sibi soli solus amicus;
Non existit, onus quem gravet alterius.
Cum fueris felix multo stiparis amico:
Prospera mutentur: respice solus eris.
Quos præsens jungit fugiens fortuna resolvit,
20 Testans in pretio se fore, non homines.
Affæcta fortunæ prærodit callidus hamum.
Morsus apis solvit, quos mel habet socios.
Non est ex alio qui vere dicere posse:
Hic meus ater ego; mens sumus una duo.
25 Desperet quisquam quid posthac non erit usquam
Qui tibi tu nulli: qui sibi nemo tibi.
Quos tu nunc audis in climate quolibet orbis
Dulcis amicitiae par generare novum?
Quis frater fratri nunc est, Pilades quid Oresti?
30 Quis cuiquam Theseus quod Peritoe tibi?
Nil Thetamon voluit, nisi quod secum Meleager
Quæ Patroclie tui mens & Achillis erat.

- Quot nunc emissos orcus si redderet orbis
Discors aut nullus esset utriusque suus.
35. Si redeat vita Polinices, non sibi quisquam
Quem Thebas mittat Thideus alter erit.
Qui nunc atatis vivi moriuntur amicis?
Defunditus Scipio vixit adhuc Lelio.
Teste polo Pollux partitur vivere fratri.
40. Fratribus en multi quid tibi Reme tuus.
Flammæ Phætonis successerat umbra sororum
Nunc multæ fratrem morte larem vacuant.
Plauserat Alceste pro coniuge fata mereri,
Plures ecce viro quod Clitemestra suo.
45. Ne sine se natus mare cum nato subit Ino,
Nunc multæ natis quod sua mater ita
Eius qui patrem per milie personæ collo
Impositum, soli tunc meruens oneri,
Morti subduxit, simili pro laude subivit
50. Lausus ovans gladium pro patre fulmineum.
Hi meruisse mori se patre superstite gaudent.
Natos nunc ætas longa patrum cruciat.
Naturale sacrum par, ipsi dico parentes,
Quod fuerant natis materies sceleris.
55. Certi sunt testes in se Pharnax & Orestes
Hic misera matris letifer, ille patris.
Pectoris humani frans facta domestica vincens
Ipsam naturam surgit in omne nefas.
Hac ignem cineri subdens, aconitaque melli,
Secum luxus iners, fastus & alta tumens.
60. Fas odii, furor excedens, spinosa similitas,
Hen sibi divinum subderant hominem.
Dic cuius mentem nunc non iuvat esse nocentem?
Quis non voluit homo quodque nefas animo?

De cœtero feliciter, & ex animi sententia TVA perage, mihi-
que favere perge. Scribebam Helmstadii d. XIII. Oct. MDCCXX.